

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Գիր

Գիր սիրե՛, դալամ սիրե՛, դավթար սիրե՛.

Կարդա՛, ա՛յ իմ խելոք մանուկ,
Կարդա՛, գրրի՛ր տարին-բոլոր.
Գիր կարդողի խելքն է կտրուկ,
Միտքը պայծառ ու լուսավոր:

Գիր կարդալով դու գրքերում
Շա՛տ նորանոր բան կիմանաս.
Շա՛տ շատերից, շա՛տ բաներում
Մըտքով հեռո՛ւ կըսկանաս:

Գիր կարդալով դու աշխարհիս
Կըճանաչես շարն ու բարին.
Ո՞վ է խնդում, ո՞վ է լալիս...
Ո՞վ է գրկում խեղճ թշվառին...

Գիր կարդալով դու քո սրտում
Առատ, անբավ գանձ կըդիզես,
Այնպիսի՛ գանձ, որ աշխարհում
Ամեն հարուստ գլուխ կտա քեզ:

Կյանքում ծածուկ էլ քեզ համար

Բան չի՛ մնալ, որ չիմանաս.
Քո մեջ կապրի արար աշխարհ,
Հոգով այնքա՛ն կրգորանաս:

Դու կիմանաս, թե ինչո՞ւ մենք
Լողորդի պես կյանքի ծովում
Գիշեր-ցերեկ հա՛ լողում ենք...
Ո՞րտեղ է ավին... ո՞ր ենք լողում...

Դու կիմանաս, ինչո՞ւ մարդիկ
Պետք է ապրեն իրար համար.
Ի՞նչ է մարդկանց ցավն ու կարիք,
Ի՞նչ է լույսը, ի՞նչ է խավար...

Կարդա՛, որդի՛ս, որ հորը պես
Դու էլ անուս, խեղճ չըմնաս,
Որ ամենքին վիզ չըծոես.
Եվ միշտ ազա՛տ առաջ գընաս...

Անբախտ հայրդ գիր չըգիտեր,
Հողագործ էր կարոտ ուսման.
Գյուղի անգութ վաշխատուներ
Քաղցած, ծարավ թողին նորան:

Հագար ու մի թուրթ գըրելով.
Քո հոր տեղակ ստորագրեցին.
Հետո մեկ էլ օր ցերեկով
Ձեր ողջ տունը կողոպտեցին...

Շա՛տ թափառեց նա դես ու դեն,
Դատարանի շենքը մաշեց.
Բայց անգրագետ, անուս, անզեն
Վերջին շունչը հողում քաշեց...

Կարդա՛, ա՛յ իմ խելոք մանուկ,
Կարդա՛, գրի՛ր տարին-բոլոր.
Գիր կարդողի խելքն է կտրուկ,
Միտքը պայծառ ու լուսավոր:
1893